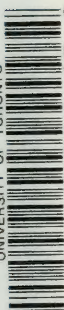
Pershyi zbirnyk naikras-
shykh ukra'ins'kykh
pisen', iaki teper
maichastiishe spivaiut'sia

Перший Збірник

НАЙКРАСШИХ УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ

які тепер

НАЙЧАСТІЙШЕ СПІВАЮТЬ СЯ.

(Ноти до сих пісень можна набути у видавця сего збірника і в других українських книгарнях в ціні 50 цнт.).

ЦІНА ЗБІРНИКА 20 ЦНТ.

H. E. SMOLENSKY (H. E. Smolen),
53 Lenox Ave., New York, N. Y.

EX LIBRIS
ІВАНА
ЛУЧКОВА

Pershyi

Перший Збірник

НАЙКРАСШИХ УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ

які тепер

НАЙЧАСТІЙШЕ СПІВАЮТЬ СЯ.

(Ноти до сих пісень можна набути у видавця сего збірника і в других українських книгарнях в ціні 50 цнт.).

Ціна збірника 20 цнт.

НЮ ЙОРК, 1917.
І. Г. СМОЛЕНСЬКИЙ,
53 Lenox Ave., New York, N. Y.

1. ОДНА ГОРА ВИСОКАЯ, А ДРУГАЯ НИЗКА.

1.

Одна гора високая,
А другая низка;
Одна мила далекая,
А другая близка.

2.

Ой у сеї близенької
Воли та корови;
А у тої далекої
Та чорнії брови.

3.

А у сеї близенької
Воли поздихають;
А у тої далекої
Бровки не злиняють.

4.

А у сеї близенької
Ручник на кілочку;
А у тої далекої
Бровки на шнурочку.

5.

Ой я сюю близенькую
Людям подарую;
А до тої далекої
Ой сам повандрую.

6.

Ой я сюю близенькую
Мітлами помету;
А до тої далекої
Соколом полечу.

2. ПО ДОРОЗІ ЖУК, ЖУК, ПО ДОРОЗІ ЧОРНИЙ.

1.

По дорозі жук, жук,
По дорозі чорний;
Подиви ся дівчинонько
Який я моторний.

2.

Який я моторний,
І в когож я вдав ся?
Хиба-ж даси копу гроший,
Щоб поженихав ся.

Пісня дівчини.

1.

По дорозі галка,
По дорозі чорна;
Подиви ся-ж козаченьку
Яка-ж я моторна.

2.

Яка-ж я моторна,
Гнучка, чорнобрива;
Як побачиш, аж заплачеш
Що я вередлива.

3. ОЙ! ЗА ГАЄМ, ГАЄМ, ГАЄМ ЗЕЛЕНЕНЬКИМ.

1.

Ой! за гаєм, гаєм, гаєм зелененьким,
Там орала дівчинонька воликом чорненьким.

2.

Орала, орала, невміла гукати;
Упросила козаченька на бандурці грати.

3.

Козаченько грає, бровами моргає,
Вража-ж його мати знає, на що він моргає?

4

Чи на мої воли, ой! чи на корови,
Чи на моє біле личко, чи на чорні брови?

5

Воли поздихають, бочисті корови,
Біле личко не злиняє, тай ні чорні брови.

4. ЗАЖУРИЛАСЬ ДІВЧИНОНЬКА.

1.

Зажурилась дівчинонька, ручки заломала;
Сила головку схилила, тай плакати стала.

2.

Жадного так не любила, хоть їх було сила;
Бодай же тя, мій козаче, була не любила.

3.

Бо я тебе полюбила серцем і душою,
Я без тебе жить не можу, гину за тобою.

4

Ой у поли дві тополї, вітер їх хитає,
А той милий через люди менї ся кланяє.

5

А щож менї по тополї? ягідок не має;
А щож менї по поклонї? як його не має.

6.

Вже заросли ті стежечки мохом і травою
Де ходили, говорили, серденько з тобою.

7.

Де ходили, говорили з тобою серденько,
Де ти менї обіцявєсь вертатись хутенько.

8.

А тепер же не вертаєш, десь мя забуваєш;
А вороги мене дражнять, що иншу кохаєш.

9.

А вже-ж тії вороженьки, правду вони кажуть:
Як приїдеш, тобі мою могилу покажуть.

10.

І ти станеш на тій землї, де моя могила;
Тодї собі спогадаєш когом я любила.

11.

А я буду на тім сьвітї тай Бога просити:
Щоби недав тобі тут иншої любити.

5. ШУМИТЬ, ГУДЕ ДУБРОВОНЬКА...

1.

Шумить, гуде дубровонька,
Плаче, тужить дївчинонька,
Плаче, тужить і думає,
Свою долю проклинає.

2.

Ох недоле, всїм не мила,
Чом-жесь мене не втопила?
Лучше було утопити
Нїж з миленьким розлучити.

3.

Куди йду, оберну ся,
Назад себе оглядну ся.
Ох я плачу як побачу:
Лїта свої дармо трачу.

6. КОЛИ ЛЮБИШ, ЛЮБИ ДУЖЕ...

1.

Коли любиш, люби дуже,
А не любиш, нежартуй-же,
Не задавай серцю туги:
Не візьмеш ти, візьме другий.

2.

Або у водї утоплю ся,
Або о камінь розібю ся;
Нехай про те люди знають,
Що з коханя умирають.

3.

Мені мати заказала,
Щобим з хлопцем не гадала;
Я гадала й ще буду,
Його ніколи не забуду.

4.

Коли-ж я то була мала,
Мене мати колисала;
А теперкі я велика,
Треба мені чоловіка.

5.

Вершок дерева зеленого,
Штука леду студеного;
Штука леду розтопить ся,
Наша милість розійдеть ся.

6.

А з вечера не видненько,
Прийди, прийди, ме серденько;
Вже минуло три неділи
Як ми ся не виділи.

7.

Ліпше було не знати ся,
Як пізнавши, розстати ся,
Ліпше було не кохати,
Як кохавши, перестати.

7. КУЛИК ЧАЙКУ ЛЮБИВ, ТАЙ ДО ЧАЙКИ ХОДИВ.

1.

Кулик Чайку любив,
Тай до Чайки ходив;
Кулик Чайку питає:
Чи ще, Чайко, не свитає?
Кулик Чайку питає:
Чи ще, Чайко, не свитає?
Ой! ще, ще, ще, ще!
Присуньмо ся близше, ще!

2.

Борозденька вузенька,
Не уляжемо ся;
В Петрівку ніч маленька,
Не нагріємо ся;
Суча-куца кожушина,
Не удягнемо ся.
Ой! ще, ще, ще, ще!
Присуньмо ся близше, ще!

3.

Колиб знала, що ти мій,
Далаб тобі кожух свій,
Кожух білий, ковнїр чорний,
Славний парень, ще й моторний,
Славний парень, славно ходить,
Славно його мати водить.
Ой! ще, ще, ще, ще!
Присуньмо ся близше, ще!

8. МЕНЕ МАТИ ЗА ТЕ ЛАЮТЬ...

Мене мати за те лають,
Щоб козака не кохати.
А всї люди добре знають,
Що козака люблять мати.

9. ЧОГО МЕНЕ ЗАЧІПАЄШ...

1.

Чого мене зачіпаєш,
Коли свою милу маєш?
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

2.

Що день иньшій присягаєш,
Твою руку віддаєш.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

3.

Сусїда менї казала,
Що від тебе перстень мала.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

4.

Гандзї бинду обіцявесь,
Настї вінець відокравесь.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

5.

Люди менї говорили,
Що з тобою в сьвіт ходили.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

6.

В кождім місточку новая,
Виглядає тя милая.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

7.

В коршмі з чужими гуляєш.
А про милу забуваєш.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

8.

Любці твої, кажуть люде,
Колись з тобою нужда буде.
Я не хочу так, як ти:
По двох разом любити.

10. ОЙ ЗІЙДИ, ЗІЙДИ, ТИ ЗІРОНЬКО ТА ВЕЧІРНАЯ.

1.

Ой! зійди, зійди, ти зіронько та вечірная,
Ой! вийди, вийди дївчинонько моя вірная!

2.

Рада-б зірка зійти, чорна хмара тай наступає.
Рада-б дївка вийти, та матуся її не пускає.

3.

Ой зірочка зійшла, усе поле тай осьвітила;
А дівчина вийшла, козаченька тай звеселила.

4

Ой ти, козаче, ти хрещатий та барвіночку!
Хто-ж тобі постеле у дорозї та постеличку?

5

Ой стелить ся менї широкий лист та бурковина,
А під голови голубая та жупанина.

6.

Ой і через межу зелений горошок постелив ся,
Козак до дївчини ворогами та поклонив ся:

7.

Ох і поклонїть ся ви, ой добрії люде,
Нехай моїй милій там легенько буде;

8.

Ох і поклонїть ся ви, дївчинї небозї,
А що менї добре в далекій дорозї.

9.

Ой ти, козаче, що ти думаєш-гадаєш?
Чому не жениш ся, собі пари не шукаєш?

10.

Ох! і як менї пароньки шукати?
Та не велить мати тебе, дївчино, брати.

11.

Та не велить мати тебе, дївчино, брати,
Та велить менї мати, де чотири воли, брати;

12.

Де чотири воли і два коники в дишли, —
А як же її любити, коли не домисли?

11. ОЙ ДІВЧИНО НЕБОГО!

1.

Ой! дівчино небого!
Люби-ж мене голого;
Бо я хати не маю,
Жинити ся думаю.

2.

Ой! гультаю, гультаю!
Та я-ж тебе питаю!
На що-ж мене сватаєш,
Коли хати не маєш?

3.

Ходім, серце, в чужую,
Поки свою збудую:
Зроблю тобі хатину
З рожевого цьвітину.

4.

Збудуй хату з лободи,
Та в чужую не веди.
Чужа хата такая,
Як свекруха лихая.

12. ОЙ НА ГОРІ ТА ЖЕНЦІ ЖНУТЬ.

1.

Ой на горі та женці жнуть!
Ой на горі та женці жнуть!
А попід горою, долом-долиною
Козаки йдуть.

2.

Попереду Дорошенко
Веде своє військо,
Веде запорожське
Хорошенько.

3.

По середині пан хорунжий,
Під ним кониченько,
Під ним вороненький,
Сильний, дужий.

4.

А по заду Сагайдачний,
Що проміняв жінку
На тютюн та люльку,
Необачний.

5.

Гей, верни ся Сагайдачний,
Возьми свою жінку,
Віддай тютюн, люльку,
Необачний.

6.

Мені з жінкою не возить ся,
А тютюн та люлька
Козаку в дорозі
Знадобить ся.

7.

Гей, хто в лісі обізви ся!
Та викрешем огню,
Запалимо люльки,
Не жури ся!

13. ГЕЙ! Я КОЗАК З УКРАЇНИ!

1.

Гей! я́ козак з України,
Козак з роду, козак з міни!
Нїгди в житю не заплачу,
Гучу, кричу, граю, скачу!

2.

Трястя тому, що ся бідить,
Що над грішми лише сидить;
Не з розкоші тільки з біди
Тну голубця, йду в присюди.

3.

Чого-ж ти ся зажурила,
Скажи менї моя мила?
Не велика серцю туга,
Ти не будеш, — буде друга.

4.

Бодай наше Запороже!
Хоч нагайка плечі зріже;
Козак на те не заплаче,
Гукне, крикне, грає, скаче.

5.

От так у нас Чабарашки,
Хоч попід стіл, а все рачки,
То на пальцях, то в присїди,
То до коршми, то в сусїди.

14. ОЙ У ПОЛИ, В ПОЛИ, БІЛ КАМІНЬ ЛЕЖИТЬ.

1.

Ой у поли, в поли, біл камінь лежить,
А на тому каміневи сиз орел сидить.

2.

Ой сидить же він сидить, думку думає,
Іде козак з України орла питає:

3.

Чи був ти, сизий орле, з моїй стороні,
А чи тужить моя мила тепер по мені?

4

Тужить, тужить, тужить і в ліжку лежить,
А правою рученькою за серце ся держить.

5

Полетів сизий орел, тай сів на тину:
Вийди, вийди дівчинонько, щось тобі скажу:

6.

Вийди, дівчинонько, скажу тобі вість:
Їде милий з України, буде в тебе гість.

7.

Встала дівчинонька, як не лежала,
А всї свої вірні слуги порозбуджала.

8.

Вставайте, вірні слуги, сьвітїте сьвічі,
Нехай же я подивлю ся милому в вічі!

9.

Чого-ж ти, мій миленький, на личку змарнів?
— За тобою, серце моє, щом давно видів.

10.

Чого-ж ти, моя мила, так ізмарніла?
— За тобою, мій миленький, давно виділа.

15. ОЙ! ЧИ-Ж БО Я НА СЬВІТЇ ОДНАЯ?

1.

Ой! чи-ж бо я, ой чи-ж бо я на сьвітї одная?
За що-ж бо я, за що-ж бо я такая нещасная?

2.

Нещаслива-м ся вродила, нещаслива згину,
Породила мене мати в лихую годину.

3.

Чи ти мене, моя мати, в церкву не носила,
Що ти менї, моя мати, долї не впросила?

4

І в церкву тебе носила, Богу молила ся,
Така тобі, моя доню, доля судила ся.

5

Чи ти мене, моя мати, в любцї не купала,
Що ти менї, моя мати, долї не вгадала?

6.

Лучше було, моя мати, в купелї залити,
Нїж такую нещасную на сьвітї лишити!

7.

Ой Ти, Боже милостивий, чи то твоя воля,
Щоби мене на сім сьвіті побила зла доля?

8.

Ой Ти, Боже милостивий, чи то твоя сила?
Чи есть же де друга така, як я нещаслива?

9.

Все-ж я бачу на сім сьвіті, що все мені горе: —
Прийде ми ся утопити в глибокеє море.

10.

Ой Ти, Боже милостивий! сьвятий Миколаю,
Не розлучай же мене з тим, котрого кохаю.

•

16. А У НАШОЇ ВДОВИЦЇ ХАТА НА ПОМОСТЇ.

А у нашої вдовиці
Хата на помості,
Приїхали до вдовиці
Три козаки в гості.

17. ОЙ! ТИ ДЇВЧИНО ЗАРУЧЕНАЯ.

1.

Ой ти дївчино, зарученая,
Чого-ж ти ходиш засмученая?
Ой, ходжу, ходжу засмученая —
Що не за тебе зарученая.

2.

Ой, ти, дівчино, словами блудиш,
Сама не знаєш, кого ти любиш.
Ой, знаю, знаю кого кохаю,
Тільки не знаю, з ким жити маю.

3.

Ой, знаю, знаю із ким кохаюсь,
Тільки не знаю з ким ізвінчаюсь.
Вийду на поле, гляну на море,
Сама я бачу, що мені горе.

4.

Сама я бачу, чого я плачу:
Свого милого в вічи не бачу.
Буду стояти на тім камени,
Поки не прийде милий до мене.

5.

Буду терпіти велику муку,
Поки не скаже: дай, серце, руку.
Вийду на поле, на ту мураву,
Де я з миленьким мала забаву.

6.

З ріжного цьвіту вінки сплїтала,
Біленьким личеньком всїх чарувала.
Ти присягав ся передімною
Буть моїм мужом, а я жоною.

7.

Не щира була присяга твоя,
Тепер не мій ти, а я не твоя.
Буду казати сьвіту цїлому,
Щоб він не вірив нїде й нікому.

8.

Бо я самая теє зазнала,
Коли невірного вірно кохала.
Кого любила, той за дверима,
Кого не знала, мужом назвала.

9.

Ой, ти, дівчино, чарівниченько,
Причарувала моє серденько.
Причарувала тіло і душу,
Тепер тебе я любити мушу.

10.

У мене чароньки — чорні бривоньки.
Моя принада — сама молода.
У мене чароньки завжди готові:
Білеє личенько і чорнії брови.

18. БІДУ СОБІ КУПИЛА.

1.

Біду собі купила
  Та за свої гроші;
Кажуть біду любити,
  Біда не хороші;
І кривий і сліпий,
  Ще до того ґорбатий;
Як ся стане тріпотати,
  Треба з хати утікати.

2.

Я в неділю пяна була,
  В понеділок спала,
А в вівторок снопів сорок,
  Пшениці нажала;
В середу сушила,
  В четвер молотила,
А в пятницю продавала,
  В суботу пропила.

3.

За щож мене мужу бєш,
  За якії вчинки?
Чи я тобі не напряла
  За рік два починки?
Не сама я пряла:
  Пряли помічниці,
То за муку, то за тїсто,
  То за паляниці.

4.

Чи я тобі не жінка,
  Чи не господиня?
Три дни хати не мела,
  Сьмітя по колїна.
Хоть і буду я мести,
  То не буду я нести;
Купи мужу візочок,
  Будемо сьмітя везти.

5.

Купи мужу візочок,
  І сиву кобилу,
Вивеземо сьмітєчко
  На попову ниву.

А попова ціла нива
  Сїм літ не родила:
Як вивезли фіру сьмітя,
  Пшеницю вродила.

19. НА ЩО МЕНЕ ЗАЧІПАЄШ?...

1.

На що мене зачіпаєш,
Коли свою милу маєш?
Щодень иншій присягаєш,
Твою руку віддаваєш.
    Я не хочу, так як ти,
    По двох разом любити.

2.

Сусїда менї казала,
Що від тебе перстень мала,
Гандзї бинду обіцявєсь,
Настї вінець відобравєсь.
    Я не хочу, так як ти,
    По двох разом любити.

3.

Люди менї говорили,
Що з тобою в сьвіт ходили,
В кождім місточку новая,
Виглядає тя милая.
    Я не хочу, так як ти,
    По двох разом любити.

4.

В коршмі з чужими гуляєш.
Свою милу забуваєш;
Любці твоїй, кажуть люди,
Колись з тобою нужда буде.
    Я не хочу, так як ти,
    По двох разом любити.

Відповідь хлопця.

5.

Вжесь небого все сказала;
Щось де чула, щось де мала,
До сварки мене взиваєш,
А о своїм забуваєш.
    Вже я знаю, що і ти,
    Вмієш по двох любити.

6.

Припімни си Ілька свата,
Гриця, Кубу і Кіндрата:
Всї незабудь твою мають,
Щирість твою виславляють.
    А ти кажеш, що то ти,
    Двох не хочеш любити.

7.

Буде тому неділь кілька;
В день весїля брата Ілька,
Ти одному руку далась,
На другого поморгалась.
    Випирай ся, що от ти,
    Двох не хочеш любити.

8.

Забулась вже кілько рази,
Проць, Микита, Атанази,
На зальоти приходили,
Мід, горівку приносили.
А ти кажеш, що то ти,
Двох не хочеш любити.

9.

Сам арендар і музика,
Нарають ти чоловіка,
Бо хлопці з тобою гуляють
І все мито пропивають.
Випирай ся, що от ти,
Та не любиш зводити.

10.

Може-б сварки було, годі, —
Подай руку, жиймо в згоді:
На Бога ся присягаю,
Що тя люблю і кохаю.
А так будем, я і ти,
На віки ся любити.

20. ДІДУ! ДІДУ! ТА В ЛУГ ПО КАЛИНУ!

1.

Діду! діду! та в луг по калину!
Любив козак дівчиноньку,
Як мати дитину.

2.

Любив, любив, тай схотів узяти,
А старая не схотіла
За нього віддати.

3.

Старий схотїв, стара не схотїла:
Старий стару та кулаком —
 Стара й полетїла.

4

Оттак тобі, вража баба, щоб не воркотїла,
А що-б мою головоньку
 Та й не стукотала.

21. ОЙ! ПІЙШОВ ЧУМАК У ДОРОГУ!

1.

Ой! пійшов чумак у дорогу,
За ним жінка у погоню:
 Вози завертає,
 Тай воли випрягає,
Ще й серденьком називає!...

2.

„Верни ся чумаче до дому!
Верни ся чумаче до дому!
 Отець, мати лає,
 Й тяжко проклинає.
Таки тобі хвортуна не служить!"

3.

Та верни ся, милий, до дому!
Та плачуть дїти за тобою.
 Малі дїти плачуть,
 Та отець і мати лає,
Тим нам талану не має!

4.

Ой! коли-б ти добра жона.
То ти-б седїла у дома:
Недїленьку чтила.
А пятницю постила.
Щоб нам хвортуна послужила!

5.

Ой хвортуно-ж, ти небого,
Послужиж менї немного;
Служилась у хозяйстві,
Тай служила у бурлацтві,
Ще й послужи у чумацтві!

22. ЧИ СЕ-Ж ТАЯ КРИНИЧЕНЬКА?

1.

Чи се-ж тая криниченька, що я воду пив?
Чи се-ж тая дївчинонька, що люблю й любив?
Ой! жаль менї буде,
Возьмуть її люде,
Моя вже не буде.
Недоля моя!...

2.

Чи се-ж тая криниченька, що голуб купав ся?
Чи се-ж тая дївчинонька, що я женихав ся?
Ой! жаль менї буде, і т. д.

3.

Ой! се-ж тая криниченька, і ключ і ведро;
А вже-ж мене дївчинонька забула давно!
Ой! жаль менї буде, і т. д.

4

Засипалась криниченька золотим піском;
Злюбила ся дівчинонька з другим козаком.
Ой! жаль мені буде, і т. д.

5

Вже-ж до тої криниченьки стежки заросли;
Та вже-ж мою дівчиноньку сватати прийшли!
Ой! жаль мені буде, і т. д.

6.

Шумлять верби, що над тою криницею ростуть;
Та вже-ж мою дівчиноньку до церкви ведуть.
Ой! жаль мені буде, і т. д.

7.

Один веде за рученьку, другий за рукав,
Третий стоїть, серце болить, любив та не взяв.
Ой! жаль мені буде, і т. д.

23. ЧИ Я ТОБІ НЕ КАЗАЛА?

1.

Чи я тобі не казала, не давала знати,
І сам не йди, людий не шли, не дасть мене мати!

2.

Як би мене моя мати за таких давала,
Давно би я в своїй матки ходила віддана.

3.

Ой! по горі товар пасе, по долині вівці;
Та не давай, дзгиннику,*) подарунків дівці.

*) Дзгинник-товарчій, котрий пасе товар громадський.

4

Ой! бо тоті подарунки у неї ні защо,
З ким ся зійде то тя судить, каже, що ледащо.

5

А бодай ти дівчинонько хоріла, боліла,
Ой! не трохи ти від мене подарунків зїла!

6.

Та не клени дзгинднику, не клени, не клени,
Стоять твої подарунки в моїй матери скрини.

24. ПОСЇЯЛА-М РУТУ КРУТУ.

Посїяла-м руту круту межи берегами,
Ой! як тяжко менї жити межи ворогами.

Що-ж я маю тай бідненька з ними учинити?
Кого-ж бо я вірне люблю, з тим не дають жити.

А вже-ж моя рута крута береженьки поре;
А вже-ж моїх вороженьків попід боки коле.

Ой! пійду-ж я рутї крутїй верхи позриваю;
Вороженьки спати ляжуть; я си погуляю.

Не стій милий край воротець, та іди до хати,
Маємо ми сусїдоньки, що вміють брехати.

Колом, колом над водою, там стеженьки вють ся;
Часом душа не винная, люди набрешуть ся.

Нехай брешуть, нехай брешуть, так як розуміють,
Прийде тая годинонька, вони понїміють.

Скрипливії ворітонька не могу заперти;
Кого люблю, не забуду до самої смерти.

25. НЕМА ГІРШЕ ТАК НІКОМУ.

1.

Нема гірше так нікому,
Як бурлаці молодому!
Гей! гей!
Як бурлаці молодому!

2.

Заросив ся, забродив ся,
Де ти, бурлаку, волочив ся,
Гей! гей!
Де ти, бурлаку, волочив ся!

3.

Яром, яром, за товаром,
А лугами за волами!
Гей! гей!
А лугами за волами!

4.

Прийшов бурлак тай до хати:
Дай хозяйко вечеряти!
Гей! гей!
Дай хозяйко вечеряти!

5.

Ні палила, ні топила,
Вечеряти не варила!
Гей! гей!
Вечеряти не варила!

6.

Лягай бурлаку і так спати,
Нема чого вечеряти.
Гей! гей!
Нема чого вечеряти.

7.

Щей бурлака не послав ся;
А хозяїн вже проспав ся.
Гей! гей!
А хозяїн вже проспав ся.

26. ХИЛИЛИ СЯ ГУСТІ ЛОЗИ.

1.

Хилили ся густі лози,
Відкіль вітер віє,
Дивили ся карі очи,
Відкіль милий іде.

2.

Хилили ся густі лози,
Та вже й перестали;
Дивили ся карі очи,
Тай плакати стали.

3.

В конець греблі шумять верби,
Що я насадила;
Нема-ж того козаченька,
Що я полюбила.

4.

Ой! немає козаченька —
Поїхав за Десну;
Рости, рости дівчинонько
На другую весну.

5.

Росла, росла дівчинонька,
Та й на порі стала;
Ждала, ждала козаченька,
Та й плакати стала.

6.

Ой! не плачте карі очи!
Така ваша доля:
Полюбила козаченька
По місяцю стоя!

27. ДІВКА В СІНЯХ СТОЯЛА.

Дівка.

Дівка в сінях стояла,
На козака моргала:
Ти, козаче, ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє.

Козак.

Ой! як мені ходити!
Тебе вірно любити?

В тебе батько лихий,
В тебе батько лихий,
Серце моє, серце моє.

Дівка.

Я Батькови угоджу,
Я горівки націджу;
Таки серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє.

Козак.

Ой! як мені ходити!
Тебе вірно любити?
В тебе мати лиха,
В тебе мати лиха,
Серце моє, серце моє.

Дівка.

Я матери угоджу,
Білу постіль постелю;
Таки серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє.

Козак.

Ой! як мені ходити!
Тебе вірно любити?
В тебе собаки злі,
В тебе собаки злі,
Серце моє, серце моє.

Дївка.

Я собакам угоджу,
Я їм хлїба положу;
Таки серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє.

Козак.

Ой! як менї ходити!
Тебе вірно любити?
В тебе ворота скриплять,
В тебе ворота скриплять,
Серце моє, серце моє.

Дївка.

Я воротам пораджу,
Шматок сала положу;
Таки серце ходи,
Мене вірно люби,
Серце моє, серце моє.

Козак.

Ой! як менї ходити!
Тебе вірно любити?
В тебе миши злі,
В тебе миши злі,
Серце моє, серце моє.

Дївка.

Коли миший боїш ся
На воротах повіш ся;
Ой згинь!.... пропади!
Тай до мене не ходи,
Трястя тобі, трястя тобі!

28. НЕ ХОДИ, ГРИЦЮ, НА ВЕЧЕРНИЦЇ.

1.

Не ходи, Грицю, на вечерницї,
Бо там дївчата всї чарівницї:
Соломою палять і зїля варять,
Тебе, Грецуню, здоровля позбавлять.

2.

Там но одная чорнобривая,
То чарівниця справедливая:
У недїлю рано зїля копала,
А в понедїлок пополокала.

3.

Прийшов вівторок, зїля варила;
Прийшла середа, Гриця строїла;
Ой прийшов четвер, та вже Гріць помер;
Прийшла пятниця, поховали Гриця.

4.

Поховали Гриця близко границї,
Плакали за ним всї молодицї,
І дївки руки білі ломали,
Як молодого Гриця ховали.

5.

І хлопцї всї Гриця жалували,
Чорнобривую всї проклинали;
Нема і не буде другого Гриця,
Що зігнала з сьвіта чарівниця!

6.

Так би я знала з сіней до хати,
Та як я знала чим чарувати;
Ой! суть у мене чари готові,
Біле личко, чорнії брови.

7.

Прийшла субота, мати дочку била:
На щож ти, донько, Гриця строїла?
Не зналась того, що зіля уміє,
Що Грицьь сконає, нім когут запіє?

8.

Ой! мати, мати, жаль ваги не має,
Нехай ся Грицьо в двох не кохає;
Кохав він ще пріч мене другую,
Також дівчину чорнобривую.

9.

Не був він вірний, казалам тобі,
Нехай же він тепер спочиває в гробі;
Нехай же не буде ні їй, ні мені,
Най ся Гриць наїсть сирої землї!

29. А Я ТЕБЕ ПРОШУ МИЛА.

Хлопець.

А я тебе прошу мила,
Щобись мене ти любила;
Бо я тебе вірно люблю,
Як не возьму... то ся згублю.

Дївчина.

Відчіпи ся, напаснику,
Маєш ти того без ліку,
Котру бачиш, тую любиш,
Не я тебе, сам ся згубиш.

Хлопець.

Не псуй, дївча, щастя мого,
Бо що-ж тобі прийде з того?
Хоч не любий — треба жити;
Хоч не милий — тра терпіти!

Дївчина.

Надаремне мене нудиш;
Розумієш, що мя здуриш;
Не таких я мудрих знала,
Таки-м ся звести не дала.

Хлопець.

Ти красото, ти богине!
Скажи щиру правду менї!
Хоч бим гроші мав стратити,
Но тебе хочу дістати.

Дївчина.

Баламуте всего сьвіта,
Позбавив-бись менї віка;
Хочеш мене розкохати,
Потім з мене ся сьміяти.

Хлопець.

Хоч пійду межи други,
Не позбавлю з серця туги;
Хоч-бим рад тя не кохати,
Трудно серцю розказати.

30. ПОЇХАВ МИЛИЙ, ЗІСТАЛИ СЯ ТУГИ.

1.

Поїхав милий, зістали ся туги,
Мильший від него вже не буде други.
Я о нім мислю, та не забуду,
Бо його люблю, та любити буду.
Бо його люблю, та любити буду.

2.

Дай же йому, Боже, здоровля і щастя,
Борони його від всего нещастя.
Я о нім мислю і т. д.

3.

Висхну від жалю і виплачу очи,
Не забуду туги ні в день, анї в ночи.
Я о нім мислю і т. д.

4.

Може я бідна та даремне плачу,
Може я його та вже не побачу.
Я о нім мислю і т. д.

5.

Може в молодих дївчать громадї,
Може помислить о якій зрадї.
Я о нім мислю і т. д.

31. ЧИ Я В ЛУЗЇ НЕ КАЛИНА БУЛА?

1.

Чи я в лузї не калина була?
Чи я в лузї не червона була?
Взяли мене поломали
І в пучечки повязали;
Така доля моя!
Гірка доля моя!...

2.

Чи я в поли не пшениця була?
Чи я в поли не густая була?
Взяли мене, тай пожали,
І в снопочки повязали;
Така доля моя!
Гірка доля моя!...

3.

Чи я в степу не травиця була?
Чи я в степу не зелена була?
Взяли мене покосили,
І в копиці положили;
Така доля моя!
Гірка доля моя!...

4.

Чи я в батька не дитина була?
Чи я в батька не кохана була?
Взяли мене повінчали,
І сьвіт менї завязали;
Така доля моя!
Гірка доля моя!...

5.

Чи не було річеньки утопить ся мені?
Чи не було красшого улюбить ся мені?
Були річки, — позсихали;
Були красші, — повмирали;
Така доля моя!
Гірка доля моя!...

32. ОЙ! ЧУМАЧЕ, ЧУМАЧЕ!

1.

Ой! Чумаче, Чумаче!
Ой! Чумаче, Чумаче!
Житє твоє собаче,
Житє твоє собаче!

2.

Ой! Чумаче, Чумаче!
Чом не сієш, не ореш?
Чом не рано з Криму йдеш?
Всіх чумаків не ведеш?

3.

Ой! я сію і ору, —
Ой! я сію і ору, —
Ой! я рано з Криму йду,
Всіх Чумаків я веду!

4.

Тільки нема одного,
Брата мого рідного;
Він зістав ся у Криму,
Брати соли на вагу.

5.

Зробила ся причина,
Сіль головку прибила;
Шукав його, не найшов,
Забрав воли, тай пійшов!...

6.

„Отамане, батьку наш! —
Порадь же ти добре нас:
Що ми маємо робити? —
Нічим коні кормити!"

7.

— Косіть хлопці лободу,
Привикайте на біду;
Косіть хлопці отаву,
Пасіть коні на славу!...

33. ОЙ! КОНЮ МІЙ, КОНЮ ВОРОНЕНЬКИЙ!

1.

Ой! коню мій, коню вороненький!
Ой! чого ти стоїш на стайни смутненький?
Ой! чого ти стоїш на стайни смутненький?
Ой! коню мій, коню вороненький!

2.

— Того я смутненький, що ти молоденький,
Що ти рано встаєш, мене наповаєш,
Мене наповаєш, візьмеш осідлаєш,
Куди поглянеш, туди поганяєш.

3.

— Ніде того шинку, ніде не минаєш,
Мене вороного к-стовпу припинаєш;
Я сирую землю по пояс вибю,
Доки тебе пане, з того шинку визву.

4

Ой дай мені сїна, по самі колїна,
Ой дай мені води, по самі поводи,
Ой дай мені сили, по карії очи —
Тодї гуляй пане, до самої півночи!

34. УКРАЇНО МОЯ МИЛА.

1.

Україно моя мила, краю памятливий;
Там я любив дївчиноньку, там я був щасливий.

2.

Жив я собі не далеко від своїй родини;
Там но тілько через річку до моїй дївчини.

3.

А їй хата білесенька, високі тополї;
Там я своїй дївчинонцї говорив до волї.

4

А тепер я лишив ся сам один, без пари;
Возьму люльку і тютюн, пійду у гусари.

5

А тепер я лишив ся, як в поли билина;
Давно-б ся я оженив, ко-б не Україна.

35. ГОРЕ-Ж МЕНЇ, ГОРЕ!

Горе-ж менї, горе! нещаслива доле;
Вн орала бідна вдова мисленьками поле.

Чорними очима та й заволочила,
Дрібненькими сльозоньками все поле зросила.

Вродило ся жито, трава зеленая,
Чи то, Боже, твоя воля, що я нещасная?

Що-ж я тому винна, що я вродила ся;
Чи мя небо покарало, що я влюбила ся?

Плачу-ж бо я, плачу, плачу в день і в ночи.
Виплакалам в злій недоли свої чорні очи.

Плачу-ж бо я, плачу, що день, що година,
Кого-ж бо я вірне люблю, того тутки нема!

Іди собі, доле — іди, відчепи ся,
А за мною сиротою, тай не волочи ся.

Хоч я собі пійду, хоч я удоплю ся,
Хоч я собі пійду, хоч я утоплю ся.

36. ПОСЇЯЛАМ ЯРУ РУТУ.

Посїялам яру руту межи берегами,
Ой! як тяжко менї жити межи ворогами.

Що-ж я маю тай бідненька з ними учинити?
Кого-ж бо я вірне люблю, з тим не дають жити.

А вже-ж моя яра рута беріженьки поре;
А вже-ж моїх вороженьків по під боки коле.

Ой пійду-ж я ярій руті верхи позриваю;
Вороженьки спати ляжуть; я си погуляю.

Не стій милий край ворітець, та іди до хати,
Маємо ми сусідоньки, що вміють брехати.

Колом, колом, над водою, там стеженьки вють ся;
Часом душа не винная, люди набрешуть ся.

Нехай брешуть, нехай брешуть, так як розуміють,
Прийде тая годинонька, вони поніміють.

Скрипливії воротонька, не могу заперти;
Кого люблю, не забуду до самої смерти.

37. ЛЕТїВ ОРЕЛ ПОНАД МОРЕ.

Летів орел понад море, тай став голосити:
О, як тяжко убогому |:богату любити.:|

Не там щастє, не там доля, де богаті люде!
Хто ся злучить по милости, |:тому гаразд буде.:|

Ти, дївчино прикрасная, скажи, що думаєш?
Не гардь мною, я тя люблю, |:ти щастя дізнаєш.:|

Не тїште ся, вороженьки, моїй пригодонцї;
Пішли лїта марне з сьвіта, :|як лист по водоньцї.:|

Половина літ минає, я щастя не маю;
Так-то менї Бог назначив; |:що-ж чинити маю?:|

Нї я їсти, нї я пити, нї з ким говорити;
Іде думка за думкою, |:як на сьвітї жити.:|

Ходжу-блуджу, ходжу-нуджу, свій вік проклинаю,
Що милого приязного |:в своїм роду не маю.:|

Єсть у мене миленькая, вся ми в неї родина,
Ой ко-б прибула до мене |:щаслива година.:|

Єсть у мене брат і сестра, єсть у мене мати,
За що же я нещасливий |:маю пропадати.:|

Іду в степи всюди видно, милої не бачу;
Як згадаю слова її, |:ревненько заплачу.:|

Ой, мій Боже милостивий, яка-ж твоя сила,
Чи є в сьвітї така друга, |:як ти менї мила?:|

Нещасливий вродивєм ся, нещасливий згину;
Породила мене мати |:в нещасну годину.:|

Розступай ся сине море в своїй широкости,
Нехай же я житє скінчу |:в твоїй глубокости.:|

38. ОЙ! ПІСЛАЛА МЕНЕ МАТИ ЗЕЛЕНЕЄ ЖИТО ЖАТИ.

1.

Ой! післала мене мати
Зеленеє жито жати.
Ой! нуте, косарі,
Що не рано почали;
Хоть не рано почали,
Та багацько утяли!

2.

Ой! я жита та не жала,
В бороздонці пролежала!
Ой! нуте косарі і т. д.

3.

Наїхали чужі женці,
Найшли мене в бороздонці;
Ой! нуте косарі і т. д.

4.

Зажурила ся Кулина,
Що не кошена долина;
Ой! нуте косарі і т. д.

5.

Через твої русі коси
Викосили всї покоси;
Ой! нуте косарі і т. д.

6.

Через твої чорні брови
Викосили всї діброви;
Ой! нуте косарі і т. д.

39. ЧИЯ ПРИЧИНА РОЗСТАНЯ МОГО.

Чия причина розстаня мого,
Нех сльози мої впадуть на нього;
Щоб неперестав ніколи тужити,
Щоби сам не знав, як на сьвіті жити.

40. ОЙ ХОДИВ ЧУМАК СІМ ЛІТ ПО ДОНУ.

1.

Ой ходив чумак сім літ по Дону;
Та не було пригодоньки ніколи йому!

2.

Ой! пійшов чумак із Криму до дому.
Сталась йому пригодонька за всю дорогу.

3.

Сталась йому пригодонька не в день, а в ночи:
Занедужав чумаченько з Криму ідучи.

4

Занедужав чумаченько, з Криму ідучи,
При широкій дороженці воли пасучи.

5

Ой! пійшов чумак в Самар на базар,
Червоною хустиною головку звязав.

6.

Ой! упав чумак, упав тай лежить,
Ніхто його не спитає, що в нього болить.

7.

Ой болить в нього серце, голова,
Помирає чумаченько, а роду нема.

8.

Прийшов до нього отаман його,
Бере його за рученьку, жалує його.

9.

Отамане мій, жалуєш мене:
Скидай жупан з мене, та укрий мене!

10.

Бери мої воли, вози, — поховай мене, —
Бери моє срібло, злото, — поминай мене!

11.

І скинув чумак свиту і кожух,
Припадає к сирій землм, зводе дух.

12.

І скинув чумак із себе каптан:
„Воли мої половії! хто-ж буде вам пан?"

41. ЯК ПОСІЯВ МУЖИК ТАЙ У ПОЛИ ЯЧМІНЬ.

1.

Як посіяв мужик тай у поли ячмінь:
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка;
Не мов мені ні словечка.
Нехай буде: гречка.
Нехай, нехай, нехай, нехай,
Нехай буде: гречка!

2.

Тай вже-ж той ячмінь, тай у поли зійшов;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

3.

Тай вже-ж той ячмінь, тай у поли поспів;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

4

Тай вже-ж той ячмінь у поли пожали;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

5

Тай вже-ж той ячмінь у копи зложили;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

6.

Тай вже-ж той ячмінь, тай з поля звозять,
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

7.

Тай вже-ж той ячмінь і помолотили;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

8.

Тай вже-ж той ячмінь в солод поростили;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

9.

Тай вже-ж з того солоду і пиво зварили;
Мужик каже: ячмінь;
Жінка каже: гречка; і т. д.

42. ЧАС ДО ДОМУ, ЧАС!

1.

Час до дому, час,
Час до дому час!
Буде мене муж мій бити,
Нема кому боронити;
Час до дому час,
Час, час, час!
Час до дому час!

2.

Із коршми іду,
Як пчола гуду,
А за мною молодою,
Ідуть хлопці чередою,
В цимбалочки бють,
Бють, бють, бють,
В цимбалочки бють.

3.

Ой ти, мужу мій!
Відчини свій двір!
Іде твоя милесенька
Із коршмоньки пянисенька.
Чи будеш їй рад,
  Рад, рад, рад?
Чи будеш їй рад?

4.

Чи я ти не рад,
Ти мій виноград!
Лягай з Богом, та просши ся,
А уставши, поправи ся,
То все буде в лад,
  В лад, в лад, в лад!
То все буде в лад!

5.

Комарі гудуть,
Спати не дають;
Накрию ся з головою
Ячмінною соломою,
Та най мене тнуть,
  Тнуть, тнуть, тнуть!
Та най мене тнуть!

43. ОЙ! ТИ, ГОРО КАМІННАЯ.

Ой ти горо камінная
Чом ся не лупаєш?
Ой! скажи мні, дівче, правду
В кім ти ся кохаєш?

44. ОЙ! КРЯЧЕ, КРЯЧЕ ТА ЧОРНЕНЬКИЙ ВОРОН.

1.

Ой кряче, кряче та чорненький ворон,
Та на глубокій долині;
Ой! плаче, плаче! молодий козаче
По нещасливій годині.

2.

Випроваджаєш мене, стара нене!
Та чи не жаль тобі буде,
Як я поїду на чужу країну
Та поміж чужії люде.

3.

Ой згадай мене, моя стара нене,
Сідаючи та й обідати.
Десь моя дитина на чужій сторонці,
Та й нікому провідати.

4.

Ой згадай мене, моя стара нене,
Сідаючи у вечері їсти,
Десь моя дитина на чужій сторонці
Та й нема від нього вісти.

45. ВІЮТЬ ВІТРИ, ВІЮТЬ БУЙНІ, АЖ ДЕРЕВА ГНУТЬ СЯ.

1.

Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуть ся;
Ой, як болить моє серце сами сльози лють ся.

2.

Трачу літа в лютім горю і кінця не бачу,
Тільки тоді лекше стане, як трошки поплачу.

3.

Не придадуть сльози щастя... серцю лекше буде;
Хто щасливим був часочок, по вік не забуде.

4

Єсть же люди, що і моїй завидують доли:
Чи щаслива-ж та билина, що росте у поли?

5

Що на поли, що на пісках, без роси на сонці?
Тяжко жити без милого на чужій сторонці!

6.

Без милого долї нема, стане сьвіт тюрмою,
Без милого щастя нема, нема і покою!

7.

Де ти, милий, чорнобривий? Де ти? — Озови ся!
Як без тебе я горюю, прийди, подиви ся!

8.

Полетїла-б я до тебе, та крилець не маю,
Що-б побачив, як без тебе з горя висихаю.

9.

До кого-ж я пригорну ся, і хто приголубить,
Коли тепер нема того, який мене любить?...

46. А Я ЛЮБЛЮ ПЕТРУСЯ, ТАЙ СКАЗАТИ БОЮ СЯ.

1.

А я люблю Петруся,
Тай сказати бою ся.
Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний вус!
Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний вус!

2.

Мати ся догадала,
Що-м Петруся кохала.
Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний вус!
Ой! лихо не Петрусь,
Біле личко, чорний вус!

3.

Била мене матуся,
Що я люблю Петруся.
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!

4.

Хоч ти мене мати бий,
Таки буде Петрусь мій.
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!

5.

Як не бачу Петруся,
То від вітру валю ся.
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!

6.

Як побачу Петруся,
То під боки беру ся.
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!
  Ой! лихо не Петрусь,
  Біле личко, чорний вус!

47. РАЮТЬ МЕНЇ, ЩОБ СЯ ВІНЧАТИ.

1.

Рають менї, щоб ся вінчати,
Щоб дївочий стан покидати;
Чиж вам моя неволя миля?
Ще-м ся дївкою не нажила.

2.

Я дївкою пійду де схочу,
Я ся нїчим не заклопочу:
Анї хлїбом, нї одежою,
Анї мужом, нї дитиною.

3.

Нехай тая за муж спішить ся,
Та котрій личко морщить ся;
Я молода, як ягода, —
Єще мене замуж шкода.

4.

Я співаю, я гуляю,
О нїчім гадки не маю,
Я щаслива, всїм довільна,
Я весела, бо-м ще вільна.

5.

Бачила я такі молодицї,
Як їм тепер полиняли лицї;
Що ся спішили повінчати,
Раді-б ся тепер повертати.

Відповідь молодиці.

6.

Нехай кожда дівка журить ся;
Я щаслива, що-м молодиця;
Мила-ж мені така неволя,
Коли в мене дорогая доля.

7.

По що мені куди ходити,
По що мені гульків глядіти,
Коли маю мужа вірного,
Я не хочу щастя иншого.

8.

А хоть я й трохи змарніла.
Таки-ж бо я мужови мила;
А вже дівка як стане марна.
Не скаже їй жених, що гарна.

9.

Не думаю ніколи ся вертати.
Я вам жичу в тім стані остати;
Таки дівки на те не вважайте,
Хиба кому серця не давайте!

48. ХОДЖУ-НУДЖУ, РУЧКИ ЛОМЛЮ.

1.

Ходжу-нуджу, ручки ломлю
Вздихаю до неба,
З тяжким жалем промовляю:
Долї менї треба.

2.

Нещаслива годинонька
Кожда наступає,
Ой! коли ся мій миленький
На мене гнїває.

3.

Стратила я свій вік марне,
Тай і свою долю;
Зістала-м ся нещаслива
Як рослина в полю.

4.

Нещасливе закохане
Треба занехати;
Любила-м го, кохала-м го,
Треба перестати.

5.

Люде-ж мені розрадили,
Не жичу їм лиха;
Єсть у мене Господь Бог,
  То й моя потіха.

6.

Ой! заросли тії стежки
Мохом і травою,
Де ходила й говорила,
  Серденько, з тобою.

7.

Ой! на воді два голуби
Зимну воду пили;
Бодай тії не сконали,
  Що нас розлучили;

8.

Ой! як тяжко бідній лозї
Коли вітер віє;
А ще тяжше без коханя
  Коли серце мліє.

49. КОЛОМИЙКИ.

А я тоє дівча люблю,
Що біле як гуся;
Воно мене поцілує
Тільки притулю ся.

Болить мене головонька
З рана до вечера,
Не виділам миленького
Ні нині, ні вчера.

Болить мене головонька,
Треба мнї доктора,
Лиш якого молодого,
Бо я дуже хора.

В пяток я ся уродила,
Тому менї горе!
Не дай мене за старого,
Бо бородов коле.

А дай мене, моя мати,
За гарного хлопця,
Щоби я так процвитала,
Як рожа з городця.

Гуляй, гуляй моя Гандзю,
Гуляй і три ночи,
Но як прийдеш до домоньку
Скажи правду в очи.

Присягалась, що мя любиш,
А я придивив ся
І побачив: як Проць куций
До тебе тулив ся.

А хто любить гарбуз, гарбуз,
А я люблю диню;
А хто любить господаря,
А я господиню.

А хто любить губи, губи,
А я печериці;
А хто любить дівчатонька,
А я молодиці.

На Маруси кучерики
Як на бараночку,
А преці їй хлопчатонька
Дають доганочку.

Ой прийшов я до дівчини,
Дівчина ся дує;
Я шапочку під пахочку,
Най тя мать мордує.

Одна гора високая,
А другая низка;
Одна мила далекая,
А другая близка.

50. УКРАЇНСЬКИЙ КОЗАК.

Я козак в того поля,
Запорожець з гуляй поля.
А я Гандзя білолиця
Щей до того чарівниця.
Ти і я, нас тілько двоє,
І милуємо ся обоє.
Ми танцюєм і співаєм,
Одно другого кохаєм.
Гей га, гусе паси,
Не зважайте на обцаси.
Бий голубко підківками,
Як танцюєш з молодцями.

Я у сіренькім жупані
Сподобав ся своїй Гані;
А я до тебе приберу ся
І нікого не бою ся.
Грицю, Грицю до телят,
У Гриця ніженьки щемлять;
Грицю, Грицю до Марусї,
Зараз, зараз уберусї.

ЗМІСТ:

